

УДК 342.92

О. В. Панасюк*кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри юридичних дисциплін**Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ*

АДМІНІСТРАТИВНІ КОМІСІЇ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ПРОВАДЖЕННЯ В СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОСТУПКИ

Специфічність адміністративно-правових норм полягає в тому, що вони регулюють широке коло суспільних відносин, охоплюючи найрізноманітніші сфери нашого життя. Проте, нормативне закріплення того чи іншого права не є гарантією його дотримання. Крім того, слід мати на увазі, що кожен правовий відносини мають свою специфіку та особливий механізм реалізації. Тому для забезпечення дотримання гарантованих Конституції України прав, свобод та інтересів людини необхідно мати розгалужену систему суб'єктів, які будуть зобов'язані забезпечувати неухильне виконання правових приписів в будь-якій сфері. Разом з тим, наявність значної кількості суб'єктів, які наділені правом розглядати справи про адміністративні правопорушення породжує низку питань, що пов'язані із розмежуванням їх компетенції.

У свої працях такі провідні вчені України, як В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, А.Т. Комзюк, О.М. Бандурка, О.Ю. Салманова, О.І. Безпалова, О.В. Джафарова, В.К. Колпаков, Ю.А. Тихомиров та інші, в тій чи іншій мірі висвітлювали питання пов'язані з діяльністю уповноважених суб'єктів щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення. Разом з тим, незважаючи на широке висвітлення проблеми науковцями та практиками, окремі питання в даній сфері все ще потребують дослідження.

Метою даної статті є здійснення загального аналізу системи суб'єктів провадження у справах про адміністративні правопорушення для можливості подальшої дієвого механізму реалізації даного провадження на практиці.

Насамперед Ю.А. Тихомирова вважає, що встановлення кола суб'єктів, етапів і процедур розгляду адміністративних справ є найважливішою характеристикою адміністративного процесу [1, с. 761]. При цьому він виділяє наступні ознаки суб'єкта владних повноважень: 1) наділення власною компетенцією, у межах якої реалізує законодавчо визначені владні повноваження; 2) здійснення управлінських функцій на основі законодавства або в межах виконання делегованих повноважень; 3) використання правових та організаційних форм і методів діяльності при реалізації компетенції; 4) юридична оформленість учинених дій та визначеність у нормах права, що вказує на легалізований характер правового ста-

тусу; 5) мета реалізації владних повноважень – захист та охорона публічного інтересу [2, с. 14].

В свою чергу В. Колпаков, який окреслює суб'єктів адміністративно-деліктної юрисдикції як учасників провадження у справах про адміністративні проступки, які виконують покладені на них державою обов'язки щодо порушення, розслідування, розгляду, прийняття рішення, виконання рішення у таких справах [3, с. 384]. На думку ж Р. Миронюка орган адміністративно-деліктної юрисдикції слід визначати як суб'єкта публічної адміністрації, або уповноваженого ним органу, який відповідно до законодавства наділений комплексом повноважень щодо застосування заходів адміністративної відповідальності до фізичної чи юридичної особи у разі вчинення останніми адміністративного правопорушення (делікту) [4, с. 14].

З позиції інших науковців особливістю системи органів, що здійснюють адміністративно-юрисдикційну діяльність, є наявність специфічного принципу побудови такої системи, а саме територіально-галузевого принципу. Побудова даної системи суб'єктів адміністративної юрисдикції обумовлена необхідністю забезпечити захист суспільних відносин від адміністративних правопорушень на усій території держави, а також боротьбу з ними в окремих галузях управління. Це дозволяє зробити висновок про поділ системи суб'єктів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення на дві основні підсистеми: територіальну і галузеву [5, с. 141–142]. Разом з тим, Е. Демський здійснює класифікацію органів адміністративної юрисдикції за такими критеріями: а) правовою природою утворення – органи судової влади; органи виконавчої влади; органи місцевого самоврядування; б) цілями утворення – органи, які утворені виключно для здійснення адміністративно-деліктної юрисдикції, та органи, створені для адміністративно-деліктних юрисдикційних, а також інших функцій; в) безпосередньою компетенцією, яка встановлюється законодавцем та закріплюється у нормативно-правових актах щодо кожного органу зокрема [6, с. 85].

За структурою повноважень суб'єкти, уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, можуть поділятися на органи: а) територіальної компетенції, тобто ті, що здій-

снюють адміністративно-каральну юрисдикцію у межах адміністративно-територіальної одиниці; б) галузевої компетенції, тобто ті, що здійснюють адміністративну юрисдикцію у межах галузі управління [7, с. 366–367].

В свою чергу М. Завальний пропонує наступну класифікацію суб'єктів, які здійснюють провадження у справах про адміністративні правопорушення. Вони різняться за: а) правовою природою утворення; б) цілями утворення; в) структурою повноважень; г) порядком ухвалення рішення у справі; д) безпосередньою компетенцією [7, с. 366].

Крім того, за правовою природою утворення вони поділяються на органи, що стосуються: сфери виконавчої влади (ст. 222 – органи внутрішніх справ, ст. 222-1 – прикордонні війська, ст. 230-1 – органи Міністерства праці і соціальної політики); сфери судової влади (ст. 221 – суди); сфери місцевого самоврядування (ст. 219 – виконавчі комітети селищних і сільських рад). За цілями утворення вони поділяються на органи, що утворені: виключно для здійснення юрисдикційних функцій (наприклад, ст. 218 – адміністративні комісії); для здійснення як юрисдикційних, так й інших функцій (наприклад, ст. 219 – виконавчі комітети селищних і сільських рад, ст. 222-1 – прикордонні війська, ст. 235 – військові комісаріати) [7, с. 366].

За структурою повноважень М. Завальний поділяє суб'єктів на органи: територіальної компетенції, тобто ті, що здійснюють адміністративно-каральну юрисдикцію у межах адміністративно-територіальної одиниці (ст. 219 – виконавчі комітети селищних і сільських рад, ст. 218 – адміністративні комісії); галузевої компетенції, тобто ті, що здійснюють адміністративну юрисдикцію у межах галузі управління (ст. 222-1 – прикордонні війська, ст. 225 – органи морського транспорту) [7, с. 367].

Разом з тим, слід погодитися з позицією А. Т. Комзюка який вважає, що, визначення складу органів та посадових осіб, яким має бути надано право розглядати справи про адміністративні проступки, є проблемою не тільки адміністративного права, а й формування правової держави загалом [8, с. 624].

Однак, якщо виходити зі структури КУпАП (Глава 17 Підвідомчість справ про адміністративні правопорушення), то напрашується висновок, що в основу поділу суб'єктів адміністративної юрисдикції закладено саме поняття «підвідомчість». На сьогоднішній день в теорії права виділяють два поняття «компетенція» і «підвідомчість». Слід зазначити, що вони маю різне змістовне наповнення, оскільки відносяться до двох різних явищ: компетенція характеризує орган влади або громадськості, притому з боку його повноважень, а підвідомчість характеризує юридичну справу,

притому з боку її здатності бути розглянутою певним органом. Разом з тим, вони є спорідненими, оскільки говорячи про компетенцію, ми вказуємо об'єкти (предмети) владних повноважень, а кажучи про підвідомчість, вказуємо на здатність юридичної справи бути об'єктом повноважень певного органу [9, с. 260].

Досліджуючи поняття компетенції, Ю. Битяк визначає її як певний обсяг державної діяльності, що покладений на конкретний орган, або коло питань, передбачених законодавством, іншими нормативно-правовими актами, які орган має право вирішувати в процесі практичної діяльності [10, с. 59].

Також термін компетенція визначається як сукупність юридично встановлених повноважень (прав та обов'язків) публічно-владних органів (органів державної влади та органів місцевого самоврядування), посадових осіб; коло питань, з яких вони мають право приймати рішення [11, с. 388].

Великий енциклопедичний словник тлумачить підвідомчість як «...правовий статус відомства, який залежить від його виду та функції і визначається Конституцією, законами, положеннями та іншими нормативними актами про конкретне відомство» [11, с. 640].

В свою чергу А. Комзюк, В. Бевзенко, Р. Мельник зазначають, що підвідомчість – це інститут адміністративно-процесуального права, який забезпечує розгляд та вирішення адміністративними судами публічно-правових спорів, віднесених процесуальним законодавством виключно до їх компетенції [12, с. 512].

З точки зору Д. Бахраха підвідомчість для суб'єктів публічної владних повноважень – це «компонент їх компетенції, який пов'язує їх повноваження з певними об'єктами владного впливу, визначає їх предметні та територіальні межі» [13, с. 140]. При цьому, розглядаючи підвідомчість в широкому сенсі як міжгалузевий правовий інститут, вчений вважає, що для будь-якої публічної галузі права, яка регулює діяльність суб'єктів владних повноважень, є характерним, а часом і обов'язковим, визначення та розмежування кола справ, що підвідомчі таким суб'єктам. Відтак, «всюди, де функціонує публічна влада, де діють її суб'єкти, повинна існувати підвідомчість» [14, с. 47].

Е. Демський, досліджуючи поняття підвідомчості справ про адміністративні правопорушення, робить висновок, що це «розмежування компетенції в системі відносин між різними органами адміністративно-деліктної юрисдикції щодо розгляду і вирішення справ про адміністративні правопорушення на підставі і у межах закону та притягнення винуватих осіб до адміністративної відповідальності» [15, с. 437-438].

Доцільно погодитися з позицією А.Т. Комзюка, який зазначає, що встановлення підвідом-

чості – це розмежування компетенції між органами (посадовими особами). Кожен орган або посадова особа має право розглядати і вирішувати тільки ті питання, які належать до її відання. Встановлення підвідомчості справ – спосіб визначення компетенції [16, с. 47].

В той же час О. Остапенко, характеризуючи розмежування підвідомчості розгляду справ про адміністративні правопорушення, виділяє посадову підвідомчість, у якій нормативно відображені повноваження посадової особи щодо розгляду справи про адміністративні правопорушення [17, с. 135-136].

Однак, виходячи з аналізу теорії адміністративного права вчені виокремлюють два основних види підвідомчості: предметну та територіальну. Так, під предметною підвідомчістю розуміють нормативне вирішення питання про те, якому виду органів доручено розглядати відповідну категорію справ. Наприклад, законодавством встановлено, що справи про порушення правил пожежної безпеки розглядаються органами, які здійснюють державний пожежний нагляд. Для визначення предметної підвідомчості справ законодавець використовує також і додаткові ознаки. До них належать місце вчинення правопорушення, вік правопорушника [16, с. 47].

В свою чергу територіальна підвідомчість – це нормативне вирішення питання про те, де (а тому і яким органом) повинна розглядатися конкретна справа. Головне правило територіальної підвідомчості – справа розглядається за місцем вчинення правопорушення [16, с. 47]. Разом з тим слід пам'ятати про існуючі винятки, коли справа може розглядатися за місцем реєстрації транспортного засобу чи місцем проживання правопорушника. Однак, нерідко в наукових працях виділяється і альтернативна або подвійна підвідомчість розгляду справ про адміністративні правопорушення. Проте її здебільшого тлумачать як різновидність (підвид) територіальної підвідомчості [18, с. 84-85]. Між тим, на практиці нерідкі випадки, коли суб'єкти не можуть визначитися з підвідомчістю справи. Тому вважаємо за доцільне на законодавчому визначення та закріплення в КУпАП загальних правил підвідомчості справ про адміністративні правопорушення та визначення її видів.

Продовжуючи далі зазначимо, що підвідомчість справ про адміністративні правопорушення, як правило, пов'язана із конкретною спеціалізацією відповідного суб'єкта і є доволі вузькою. Тому законодавець визначає правову систему органів, які уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення. Відповідно до ст. 213 КУпАП до них належать: 1) адміністративними комісіями при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; 2) виконавчими комітетами (а в населених пунктах, де не ство-

рено виконавчих комітетів, – виконавчими органами, що виконують їх повноваження) сільських, селищних, міських рад та їх посадовими особами, уповноваженими на те цим Кодексом; 3) районними, районними у місті, міськими чи міськрайонними судами (суддями), а у випадках, передбачених цим Кодексом, місцевими адміністративними та господарськими судами, апеляційними судами, Верховним Судом; 5) органами Національної поліції, органами державних інспекцій та іншими органами (посадовими особами), уповноваженими на те цим Кодексом.

Всі перераховані суб'єкти є мають різний правовий статус, різні завдання та функції. В той же час їх діяльність спрямована на реалізацію завдань визначених КУпАП (ст. 245), а саме:

- на своєчасність, всебічність, повнота та об'єктивність з'ясування обставин кожної справи;
- вирішення її у точній відповідності з законом;
- забезпечення виконання винесеної постанови;
- запобігання новим правопорушенням та зміцнення законності.

Продовжуючи далі зупинимося на окремих суб'єктах більш детально. Так, відповідно до ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до переліку повноважень місцевого самоврядування у сфері забезпечення законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян відносять і розгляд справ про адміністративні правопорушення, віднесені законом до їх відання; утворення адміністративних комісій [19].

Ще кілька десятиліть тому адміністративні комісії були одним із ключових органів адміністративної юрисдикції, адже законодавець наділяв їх широким колом повноважень щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення. На сьогоднішній день такий стан речей суттєво змінився. При цьому позиції щодо доцільності функціонування даного органу різняться і, в окремих випадках, є діаметрально протилежними. Законодавець не закріплюючи поняття «адміністративна комісія» визначає порядок її утворення.

Так, відповідно до ст. 215 КУпАП «адміністративні комісії утворюються відповідними органами місцевого самоврядування у складі голови, заступника голови, відповідального секретаря, а також членів комісії. В адміністративних комісіях при виконавчих органах міських рад є посада звільненого відповідального секретаря комісії. Порядок діяльності адміністративних комісій встановлюється цим Кодексом та іншими законодавчими актами України. Адміністративні комісії при виконавчих комітетах районних у містах рад утворюються у разі надання районній у місті раді та її виконавчому комітету відповідних повноважень міською радою» [19]. Разом з тим, в теорії права відсутня одностайна позиція щодо функціонування даного суб'єкта.

Зокрема, Ю. Битяк та М. Тищенко відзначають, що адміністративні комісії – це не тільки основні колегіальні органи, уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, а й органи, покликані виховувати громадян у душі точного і неухильного додержання законів, сумлінного ставлення до державного і громадського обов'язку, поваги до прав, честі і гідності громадян, а також попереджувати правопорушення [21, с. 232].

В свою чергу О.І. Миколенко та В.С. Бердник колегіальну природу адміністративних комісій розглядають як додаткову гарантію законності та об'єктивності розгляду справ про адміністративні правопорушення [22, с. 25]. При цьому В. Бердник вважає, що адміністративні комісії як суб'єкти, які здійснюють виключно адміністративно-юрисдикційну діяльність, повинні отримати більше повноважень щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення. Як аргумент автор наголошує на колегіальності цього суб'єкта, що, на його переконання, підвищує об'єктивність прийнятих рішень, їхню обґрунтованість та успішність їх реалізації [23, с. 392–393].

Разом з тим, окремі науковці вважають адміністративні комісії органом міжгалузевої компетенції, створеним для здійснення юрисдикційної діяльності в частині розгляду справ про адміністративні правопорушення [24, с. 71].

Відповідно до положень чинного законодавства адміністративні комісії утворюються відповідними органами місцевого самоврядування у складі голови, заступника голови, відповідального секретаря, а також членів комісії. В адміністративних комісіях при виконавчих органах міських рад є посада звільненого відповідального секретаря комісії. Порядок діяльності адміністративних комісій встановлюється цим Кодексом та іншими законодавчими актами України.

Слід зазначити, що адміністративні комісії при виконавчих комітетах районних у містах рад утворюються у разі надання районній у місті раді та її виконавчому комітету відповідних повноважень міською радою [20, 26]. При цьому повноваження виконавчих комітетів селищних і сільських рад щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення схожі до повноважень адміністративних комісій, однак є дещо вужчими. Так, В. В. Таран під виконавчим органом місцевої ради розуміє «відносно відокремлену частину ради, яку складає колектив громадян, що здійснює виконавчо-розпорядчі функції на підставі владних повноважень і діє за допомогою визначених форм організації та методів діяльності» [27].

Між тим, з точки зору О. О. Кулешова саме виконавчі комітети є ключовими органами

при вирішенні основної маси питань життєдіяльності населених пунктів, а їх безпосередня діяльність спрямована на забезпечення таких галузей суспільного життя, як житлово-комунальне господарство, соціальне і побутове забезпечення, охорона здоров'я та освіта населення, забезпечення законності, правопорядку, охорона прав, свобод і законних інтересів громадян тощо [28, с. 18].

Однак не можна не погодитися з позицією А.Т. Комзюка, який зазначає, що адміністративні комісії, які функціонують на громадських засадах, об'єднуючи представників різних організацій, допускають найбільше порушень закону під час притягнення до адміністративної відповідальності [29, с. 624]. До того ж, В. Бондар наголошує, що на практиці в діяльності адміністративних комісій при державних адміністраціях (виконавчих комітетах) міських рад щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення виявляється юридична некомпетентність її членів, які здебільшого не мають відповідної освіти. Одним із істотних недоліків, на її думку, у постановках по справах про адміністративні правопорушення є відсутність необхідних відомостей про осіб, стосовно яких розглядаються справи, неповне зазначення обставин вчинення правопорушення і підстав притягнення до адміністративної відповідальності, нечітке формулювання суті прийнятих постанов (рішень). Невиконання вимог закону щодо змісту і форм процесуальних документів, що складаються при розгляді справ про адміністративні правопорушення, нерідко тягне за собою порушення прав та інтересів потерпілих і тих, кого притягують до відповідальності [30].

В свою чергу А.Ю. Якимов вважає, що «формування адміністративних комісій на громадських засадах призводить до того, що до їх складу включаються особи, що не володіють професійними навиками, причому вимушені виконувати відповідні обов'язки або в неробочий час, або з відривом від виконання своїх основних функцій» [31, с. 95]. В зв'язку з цим необхідно на законодавчому рівні визначити, хто саме може входити до складу адміністративних комісій, закріпивши їх статус. Крім того, ще одним із наболілих питань залишається відсутність правового врегулювання притягнення до дисциплінарної відповідальності членів комісії у разі їх неявки на засідання.

Підсумовуючи викладене зауважимо, що сумнів щодо функціонування адміністративних комісій та виконавчих комітетів є обґрунтованим, особливо зважаючи на величезну кількість державних інспекцій, які здійснюють контроль за всіма сферами суспільного життя. Крім того, що на сьогоднішній день існує необхідність перегляду системи суб'єктів

адміністративної юрисдикції, що забезпечить прийняття об'єктивних та обґрунтованих рішень по справі. Вважаємо за доцільне розширення компетенції судів щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення, оскільки це найбільш дієвий спосіб захисту прав свобод та інтересів громадян.

Література

1. Тихомиров Ю.А. О концепции развития административного права и процесса / Ю.А. Тихомиров // Государство и право. 1998. № 1. С. 3–18.
2. Пуданс-Шушлебін К.Ю. Суб'єкт владних повноважень як відповідач у справах адміністративної юрисдикції: автореф. дис. к. ю. н. 12.00.07 // Інститут законодавства Верховної Ради України. К., 2013. 20 с.
3. Колпаков В.К. Адміністративно-деліктний правовий феномен: монографія. К.: Юрінком Інтер, 2004. 528 с.
4. Миرونюк Р. В. Суб'єкти адміністративно-деліктного процесу: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». К., 2014. 45 с.
5. Попов Л. Л. Шергин А.П. Управление. Гражданин. Ответственность: сущность, применение и эффективность административных взысканий. Л.: Наука, 1975. 250 с.
6. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України: навч. посіб. К.: Юрінком Інтер, 2008. 496 с.
7. Завальний М. В. Органи внутрішніх справ як суб'єкт адміністративно-деліктного провадження // Форум права. 2011. № 1. С. 366–371.
8. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. К.: Видавничий Дім «ІнЮре», 2002. 668 с.
9. Неугодніков А.О. Співвідношення компетенції та юрисдикції адміністративних судів /Актуальні проблеми держави і права, 2005. с.259-262. URL: <http://www.apdr.in.ua/v26/47.pdf>
10. Адміністративне право України / за ред. Ю. П. Битяка. Х.: Право, 2001. 528 с.
11. Великий енциклопедичний юридичний словник /За ред. акад. НАН України Ю. С. Шемчушенка. 2-ге вид., перероблене і доповнене. К.: Вид-во «Юридична думка», 2012. 1020 с.
12. Комзюк А. Т. Адміністративний процес України: навчальний посібник. / А. Т. Комзюк, В. М. Бевзенко, Р. С. Мельник. К.: Прецедент, 2007. 531 с.
13. Бахрах Д. Н. Административная ответственность граждан в СССР: Учеб. пособие. Свердловск: Изд. Уральского ун-та, 1989. 204 с.
14. Бахрах Д. Н. Подведомственность юридических дел и ее уровни // Журнал российского права. 2005. № 4. С. 49-53.
15. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України: навчальний посібник Київ: Юрінком Інтер, 2008. 496 с.
16. Адміністративна відповідальність в Україні: Навчальний посібник / За заг. ред. доц. А.Т.Комзюка. 2-е вид., перероб. і доп. Харків: Ун-т внутр. справ, 2001. 99 с.
17. Остапенко О. І. Суб'єкти уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення: навчальний посібник. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2009. 220 с.
18. Ляхович У. Адміністративна відповідальність: навч. посібник для студентів вищих навчальних закладів. Івано-Франківськ: Вид-во Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. 2010. 170 с.
19. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України вид. 21.05.1997 № 280/97-вр. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>.
20. Кодекс України про адміністративні правопорушення: науковопрактичний коментар / за заг. ред. А.С. Васильєва, О.І. Миколенка. Х.: ТОВ «Одісей», 2010. 1024 с.
21. Адміністративне право: підручник / за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, В. В. Зуй. Харків: Право, 2010. 624 с.
22. Миколенко, О.І. Адміністративно-правове регулювання юрисдикційної діяльності адміністративних комісій в Україні: монографія / О.І. Миколенко, В.С. Бердник. Одеса.: Фенікс, 2013. 246 с.;
23. Бердник В. Юрисдикційна діяльність адміністративних комісій за адміністративно-деліктним законодавством України // Публічне право. 2012. № 3(7). С. 391–395.
24. Павленко, В.Д. Правовий статус органів, які розглядають справи про адміністративні правопорушення у сфері публічно-сервісної діяльності в аграрному секторі економіки України// Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки. Вип. 4. Т. 2. С. 70-73.
25. Кодекс України про адміністративні правопорушення: науковопрактичний коментар / за заг.ред. А.С. Васильєва, О.І. Миколенка. Х.: ТОВ «Одісей», 2010. 1024 с.;
26. Положення про адміністративні комісії в УРСР // Відом. Верх. Ради УРСР. 1988. № 12. Ст. 318. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5540-11#Text>
27. Таран, В.В. Виконавчі органи місцевих рад та їх місце в системі державного управління// Державне будівництво. 2010. № 1. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/DeVu_2010_1_39.pdf
28. Кулешов О.О. Питання організації та діяльності виконавчих органів місцевих рад в системі державного управління // Вісник Академії адвокатури України. 2011. Число 1. С. 18-23.
29. Виконавча влада і адміністративне право / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. К.: Видавничий Дім «ІнЮре», 2002. 668 с.
30. Бондар В.В. Особливості розгляду адміністративних справ деякими органами// URL: file:///C:/Users/yvp212/Downloads/ub_2016_2_7.pdf
31. Якимов, А.Ю. Статус субъекта административной юрисдикции и проблемы его реализации: монография. М.: Проспект, 1999. 200 с.

Анотація

Панасюк О. В. Адміністративні комісії в системі суб'єктів провадження в справах про адміністративні проступки. – Стаття.

Стаття присвячена дослідженню системи суб'єктів провадження в справі про адміністративні проступки, визначення їх ролі та компетенції адміністративних комісій щодо розгляду справ про адміністративні проступки. Наведено підходи до визначення класифікації суб'єктів провадження в справах про адміністративні проступки.

Ключові слова: провадження, провадження в справах про адміністративні правопорушення, адміністративні комісії, підвідомчість, суб'єкти провадження в справах про адміністративні проступки.

Аннотация

Панасюк А. В. Административные комиссии в системе субъектов производства по делам об административных правонарушениях. – Статья.

Статья посвящена исследованию системы субъектов производства по делам об административных правонарушениях, определение их роли и компетенции административных комиссий по рассмотрению дел об административных правонарушениях. Приведены подходы к определению классификации субъектов производства по делам об административных правонарушениях.

Ключевые слова: производство, производство по делам об административных правонарушениях, административные комиссии, подведомственность, субъекты производства по делам об административных правонарушениях

Summary

Panasyuk A. V. Administrative commissions in the system of subjects of proceedings in cases of administrative offenses. – Article.

The article is devoted to the study of the system of subjects of proceedings in the case of administrative offenses, determining their role and competence of the administrative commissions to consider cases of administrative offenses. Approaches to determining the classification of subjects of proceedings in cases of administrative offenses are given.

Key words: proceedings, proceedings in cases of administrative offenses, administrative commissions, jurisdiction, subjects of proceedings in cases.